

בית מדרש ללימוד הירושלמי * עריכת הירושלמי
ע"פ כת"י ודפ"ר עם פירוש מלוט מראשונים ואחרונים
אוצר מפרשי הירושלמי * הוצאת ספרים וכת"י על הירושלמי
עלון שאלו שלום ירושלים * ספרית הירושלמי

שאלו שלום ירושלים

ב"ה יום רביעי פרשת צו ט' ניסן תשנ"ג
דף היומי: בבלי - נדרים מ"ד ירושלמי - דמאי י"ד שנה א' גליון ט'
את העלון ניתן להשיג ללא תשלום ע"י הודעת שם וכתובת לסלפון דלהלן
יוצא לאור ע"י: מפעל תלמוד ירושלמי השלם ת"ד 334 ערד. טל-פקס: 057-952460

מכתבים למערכת

בטעם התחלת התורה בב' - בראשית]
להורות לנו שאף שאנו מדמים שכבר גמרנו
ללמוד את כל המסכתא הרי שטרם
התחלנו וסיימנו לימוד התורה, כי התורה
אין לה סוף, ועפ"י דרכינו נוכל להוסיף
שבירושלמי לא הוצרכו להתחיל בדף ב'
להורות לנו כן, כיון שאפשר לבד לזכור
שעדיין לא סיימנו את כל המסכתא.

ואגב אזכיר בכאן מה ששמעתי פעם דבר
נאה ומתקבל מהרה"ח ר' אברהם מרדכי
כהן הי"ו מארה"ב בטעם שבמסגרת דף
היומי בירושלמי לא תוקן "דף" ליום
הכיפורים ולתשעה באב ואילו בבבלי כן
תקנו דפים לימים אלו. ואמר כי אחד
מטעמי תקנת לימוד הירושלמי הוא כדי
לזכור מהשי"ת ומירושלים כמשי"כ זכור
מרחוק את ה' וירושלים תעלה על לבבכם"
וכמו שאמר כ"ק אדמו"ר הלב שמחה
וצוקל"לה בכנס"י הגדולה השישית,
ובתשעה באב ממילא זוכרים מירושלים
וכן ביום הכפורים לפני ה' תטהרו.

ש. ג.
ערד

בה"י

בעלון מספר 7 הקשו למה בבבלי מתחיל
בדף ב' ובירושלמי מדף א'.

(להנראה: א) דבכל מקום בתלמוד ירושלמי
נכתבו שמות אמוראין חסר א', כמו ר' בא,
ר' בון, ר' לא, וכו' וכו'. ולכן הקדימו בריש
מסכת' א"י.

ב) רידוע דאל"ף מרומז לשכינה הקדושה
דהוא אלופו של עולם, ובבבלי, במחשכים
הושיבני, הווי בהסתר, וכמושי"כ במכתב 1
שם דבירושלמי אוקמי שכינתא מגלותא
ודו"ק.

י. ש.

לכבוד מערכת "שאלו שלום ירושלים"
שע"י מפעל תלמוד הירושלמי - ערד.

בדבר שאלתו של זכר"י ישראל דויס הי"ו
בטעם שהירושלמי מתחיל בדף א' ואילו
הבבלי בדף ב', ז"ב שעל מדפיסי הירושלמי
אין תימה שהתחילו בדף א' ועל מדפיסי
הבבלי כנראה שהיה להם טעם שהתחילו
בדף ב', וכנראה מחמת שהם חישובו דף
השער כדף א' של כל מסכתא, וכמו
שנוהגים היום רוב המוציאים לאור בזמנינו
להתחיל למנות הדפים מדף השער או
מההקדמה.

ודורשי רשומות אמרו לרמוז נכמו שרומזים

ב"ה

יום ד' לסדר ויקהל פקודי, סיום מס' פאה.

לכבוד מפעל תלמוד הירושלמי - ערד.

אחדשה"ט... בחדוותא דאורייתא ראית
הבשורה שמעתה יתקבלו הערות והארות
- מלומדי הדף ומעינות הירושלמי יפרצו
חרצה....

ותיכף לשמיעה מעשה - הנה במכתב א'
(בגליון ח' מדייק הרב מ.ב. (תל אביב)
מדברי השטמ"ק ב"מ דהא דקי"ל הלכה
כבבלי אי"ז רק כשאינתא בפירוש הפוך
מהירושלמי אלא גם בגוונא שהבבלי סתם
ולא קאמר מידי בענין זה פסקינן ככתיבת
הבבלי ואף שבירושלמי מבואר בפי'
להיפך, ותמה על גודל החידוש בזה.

לא באתי אלא להעיר דראה בטור ריש
הל' ציצית שפסק "יתעטף בציצית מעומד"
והביא בב"י את דברי הסמ"ק שגם כתב כן
וילף זאת בגו"ש מספירת העומר, ותמה
דהרי בירושלמי (ראה בהגהות והערות של
מכון הטור השלם שציינו שבירושלמי רידן
ליתא וראה עוד במחצית השקל כאן)
מבואר כל הברכות מעומד. ותי' בשם
הארחות חיים שאי"ז אלא בברכת המצוות
ולא בברכת הנהנין, וכתב הב"ח דהסמ"ק
פסק גם לגבי מילה לולב ותקיעה - שבעינן
מעומד ואף שברכתם אינה אלא ברכה"מ,
ותי' שם בזה"ל: א"נ הוה סבירא ליה כיון
דליתא בתלמוד שלנו, לא בעינן מעומד
אלא בהנך דאית בהו גו"ש דלכם לכם
וצ"ע עכ"ל. שוברואים אנו כדברי השטמ"ק
בגדולי הפוסקים ופשוט.

החותם בברכה

הב' מ.א.י.

ישיבת בית ישראל אשרוד

נא לשמור על קדושת הגליון

ניצוצי אור

דברי תורה וחידושים על תלמוד ירושלמי

הלכות הירושלמי - המשך

באיסורי וודאי אבל בדמאי אסור לאכילו בידים, ומותר
לתת לתוך ידו. קרע יו"ד סי' קנ"ה ס"ג, ועי' בגליון הש"ס
עמ"ס דמאי, וכתוס' ירושלמי בהלכות שבת סי' קמ"ג כח
ללאכילו בידים היינו נהו לתוך פיו כדמשמע בירושלמי. אבל ככל
כמס' שבת לא משמע כן עיי"ש.

ודמאי שם אבל בכך נח - אם היה עבר מן החי אפילו
משל חולה אסור, שלא יבוא לידי תקלה.

כתב המג"א באר"ח סי' שמ"ו ג"ל דלעכ"ם ליכא איסור
לסייע במידי דאסור לו כמו אבר מן החי אם לא דקאי בענין
שאינו יכול ליטלו. המג"א הג"ל סק"ד הכיאו ועי' ניושלמי
כפ"ג דפאה. ועי' בגליון הש"ס דכתב דט"ס וז"ל דמאי, ונראה
דלויי כחולה שאינו יכול ליטול לנח, דהוי לפני עור, ועי' כתוס'
ירושלמי סי' ק"ב הלכות אכר מן החי.

דורש לציון

ציון היא דורש ציון לה (ירמיה ל' י"ז) מכלל דכעני דרישה.
(ר"ה ל.)

הערות והארות למדור הלכות הירושלמי

בבבלי (ביצה לח ע"א) נפסק שבדאורייתא ליכא ברירה
וע"ע עירובין (לו. לז:) וכן נפסק בר"מ פ"ה מיו"ט ה"כ
עיי"ש. וצ"ע מהירושלמי [פאה ט"ו ע"ב] קצר חצי שדה
בשותפות וחלקו השותפות באופן שקבל ראובן החלק
הקצור, ושמעון קבל הקמה המחוברת, הדין שראובן פטור
לגמרי מפאה, וביארו הכ"מ בפ"ג ממתנ"ע ה"ז, ובעל
הכפות ממרם בפירושו לפאה (מובא בגר מערבי ח"ח)
ועוד מפרשים הטעם שראובן פטור מפאה, שבאותו זמן
שקצר השדה, היה עוד קמה, וחובת הפאה בסוף השדה
(בקמה שבידי שמעון) ושמעון ג"כ פטור מלהפריש על
חלק ראובן, דאיכא ברירא ואיגלאי מילתא למפרע,
שחלק הקצור מעולם שייך לראובן, והוה בב' שדות
עיי"ש.

והנה מלבד מה שיש להקשות דאי איכא ברירה, ממנ"פ
מתברר שראובן חייב ליתן חלקו בפאה בתלוש. (וכבר
הקשה כן הגר"מ פיינשטיין וצ"ל בהערותיו לפאה,
והמקדש - דוד עמ' 481 עיי"ש) ועוד קשה דמוכח להדיא
דבאורייתא איכא ברירה (לפי רוב המפרשים) והרמב"ם
פסק בפ"ג ממתנ"ע ה"ז כסוגית הירושלמי, ובפ"ה מיו"ט
ה"כ פסק שבדאורייתא ליכא ברירה. (וע"ע בפאה"ש ס"ז
ה"ז, ובחזון יחזקאל על תוספתא פ"ב ה"ט).

ושמעתי ליישב שאה"ג שמעון יתן פאה רק על חלקו,
והא דקשיא הא בדאורייתא אין ברירה. ובחלק שמעון
נמצאת פאת ראובן וחייב להפרישה, הרי מדאורייתא
חוב פאה בכ"ש וא"כ מדאורייתא שמעון מפריש גם עבור
ראובן, ומדרבנן חייב להפריש א' מס', ובדרבנן איכא
ברירה ושפיר פסק הרמב"ם כסוגיית הירושלמי ודו'.

ח. יאמניק
ירושלים

לא ישמש חבר במשתה ע"ה ולא בסעודת ע"ה אלא
א"כ היה הכל מתוקן ומעושר תחת ידו ואפי' מניקת
של יין, ואם שימש חבר במשתה ע"ה ובסעודת ע"ה
הרי זו חזקה למעשרות, ראו אותו מיסב אינה חזקה,
אני אומר על התנאים שבלבו הוא מיסב.

מי שאינו נאמן והיה אחד מבניו או מעבדיו נאמן או אחד
ממשפחתו לוקחין ממנו ואוכלין על פיהן ואינן חוששין
לדבר, היה הוא נאמן ואשתו אינה נאמנת לוקחין ממנו ואין
מתארחין אצלו, היתה אשתו נאמנת והוא אינו נאמן
מתארחין אצלו ואין לוקחין ממנו ותביא מאירה למי שאשתו
נאמנת והוא אינו נאמן ולא ישב חבר לא במשתה ע"ה ולא
בסעודתו אא"כ היה הכל מעושר ומתוקן מתחת ידו לפיכך
הרואה חבר משמש במשתה ע"ה או בסעודתו הרי הכל בחזקת
מעושר ומתוקן, ראהו מיסב עם עמי הארץ אין הסעודה
בחזקת מעושרת שמא החבר על התנאים שבלבו הוא סומך.
רמב"ם פ"י מהל' מעשר הל' ד-ה-ו ובערוך השולחן העמוד
סי' ק"ז סק"ד וחס' ירושלמי כיו"ד כה"ל מאכלי עכ"ס סי'
ק"ט ס"א כדן החשוד לזכור דכ"ס האסורים הביא הירושלמי
דין וכתב דהא דליחא שאס הכח מיסב כסעודה אינה חזקה
ה"מ לענין מעשרות שאני אומר על התנאים שבלבו הוא מיסב
אכל לענין איסורים הוי חזקה.

ורמאי פ' ע"ב רבי זעירא ר' יסא בשם ר' יוחנן אפי' חבר
ששלח לחבר צריך לעשר.

ורמאי י"ג ע"ב - י"ד ע"א מתני' כל דבר שאין אדם רשאי
למוכרו דמאי לא ישלח לחבירו דמאי, רבי יוסי מתיר
בדאי ובלבד שיודיענו. גמ' אמר רבן שמעון בן
גמליאל שלח לי רבי יוסי בי רבי אתרוג, ואמר לי
זה בא בדי מקיסרין - ולא מתני' היא רב יוסי מתיר
בדאי בלבד שיודיענו, אתא מימר לך אע"ג דו פליג
על רבנן לא עבר עובדא כוותיה.

אסור לשלוח הטבל אפי' חבר לחבר שמא יסמכו זה על זה
ויאכלו הטבל. רמב"ם פ"ז מהלכות מעשר הל' וכו"מ פס' הביא
מהירושלמי כפ"ג, ועי' כנידכ"ז, ועי' בגליון הש"ס דף ט'
ע"ב דכתב דהמקור מכלן.

ורמאי י"א ע"א רבי לעזר בשם ר' הושעיא תניי ב"ר הוא.
החלב משל טבח, וגיד הנשה משל לוקח, הנהיג רבי
אברהם בקיסרין שהיו שניהם משל לוקח בגין דיהו
מרבין טבאות.

הטבחים נאמנים על גיד הנשה, ומיהו אין לוקחים בשר מכל
טבח ששוחט לעצמו ומוכר לאחרים אלא א"כ היה מוחזק
בכשרות. יו"ד סי' ק"ה סי' וכתוס' ירושלמי הביא מהירושלמי
שהמים משל לוקח. ועי' כט"ז שכתב דלאמנן על הגיד כמו
על החלב.

ורמאי י"ב ע"א רבי זריקן שמעון בן ווא בשם ר' יוחנן
רופא חבר שהיה מאכיל לחולה ע"ה, נותן לתוך ידו,
ואינו נותן לתוך פיו בדמאי, אבל בודאי אפי' לתוך
ידו אסור.

איסורי דרבנן אסורים באכילה לחולה שאין בו סכנה, וה"מ

מבח' מס' 9 בדף היומי ירוש' דמאי דף ח' - כ"א

1) באיזה מהנזכרים להלן (לכו"ע, ולמסקנא) בודאי הוה כתרנ? (ח.)

- א) הביא שלשה משואין כאחת.
- ב) הביא שלשה משואין זה אחר זה.
- ג) הוא ובנו ופועלו שהביאו שלשה משואות.
- ד) ספינה הבאה מרומי וכמה מינין יש בה.

2) באיזה מהעונות דלהלן יש איסור ספיחין? (ח.)

- א) מראש השנה עד חנוכה.
- ב) מחנוכה עד עצרת.
- ג) מעצרת עד ראש השנה.

3) באיזה מהנזכרים להלן נחלקו רבי וראב"ש אם הולכים אחר מקומו או אחר מעמדו? (ט.)

- א) באילין אשפלתא - משא שאינו גדול.
- ב) באילין טוענייא - משא גדול.
- ג) בהא ובהא.

4) חבר המצוי במסיבת עם הארץ, באיזה מהנזכרים להלן הוה חזקה למעשרות? (ט.)

- א) כשמשמש החבר במשתה או בסעודה.
- ב) ראו אותו מיטב בה.
- ג) ראו גם את בנו מיטב אצלו.

5) הנענה לחבורה, בניו ובני ביתו מה הן? (י.)

- א) נענין עמו.
- ב) אינן נענין עמו.
- ג) בקטנים או הטפולים אליו נענין עמו, גדולים או שאינן טפולים אליו נענין בפני עצמן.

6) מה לא הוזכר בסוגין בטעם דין: "החנוונין אינן רשאינ למכור את הדמאי"? (י.)

- א) מפני התינוקות, שלא יאכלו טבל.
- ב) מידה דקה הואיל והמוכר משתכר המוכר מפריש וכו'.
- ג) שלא יבואו להחיר למכור טבל.

7) ציין ההמשך הנכון ו "תנאי ב"ד הוא שתהא כו". (יא.)

- א) תרומת מעשר משל מוכר ומעשר שני משל לוקח.
- ב) תרומת מעשר משל לוקח ומעשר שני משל מוכר.
- ג) תרומת מעשר ומעשר שני משל מוכר.

הדרן עלך פרק אלו דברים בס"ד פרק מאכילין

8) איזה מהנזכרים להלן מותר לעשות בפירות שביעית ומעשר שני? (יא.)

- א) דבר של גמילות חסד.
- ב) צדקה לעניים בבית הכנסת.
- ג) שושבינות.

9) באיזה אופן מותר רופא חבר להאכיל לחולה (יהודי) עם הארץ דמאי? (יב.)

- א) לתוך פיו.
- ב) לתוך ידו, מפירות הרופא.
- ג) לתוך ידו, מפירות החולה.

10) למסקנא, כיצד ינהגו "הכהנים המגבלין בטהרה" עם חלת עם הארץ החשוד על השביעית? (יב.)

- א) מביא כהן החשוד על השביעית, מטבילו ומאכילו.
- ב) מביא כהן חשוד, מטבילו, משמרה עד הערב ומאכילו.
- ג) משמרה עד ערב הפסח ושורפה.

11) איזו מהאפשרויות דלהלן לא הוזכרה בגמרא, להעמיד את דין המשנה "הרוצה לחזום עלי ירק להקל, לא ישליך עד שיעשר"? (יג.)

- א) רק כרבי מאיר הסובר "לא התירו למכור דמאי אלא לסיטון בלבד".
- ב) רק כחכמים האומרים "אחד סיטון וא' בעה"ב כו".
- ג) דברי הכל היא.

12) מה הנכון, בדין הצורך בכוונה לזכות במשניות דלהלן: א. "המוצא פירות בדרך כו' לא יצינע עד שיעשר". ב. "ההופך את הגלל ברה"ר והוזק בהן אחר חייב בנזקו"? (יג.)

- א) בשתיהן צריך כוונה לזכות.
- ב) בשתיהן א"צ כוונה לזכות.
- ג) במשנת "המוצא פירות כו" צריך כוונה לזכות. ובמשנה "ההופך את הגלל כו" א"צ.

13) באיזה מהנזכרים להלן צריך אדם לחשוש לאיסור? (יד.)

- א) נתחלפה קופתו אצל טוחן כותי או ע"ה.
- ב) המפקיד פירותיו אצל כותי או ע"ה.
- ג) קנה תבואה מהסידקית שהיתה מסתפקת יום אחד מהאיסור.

14) מה דין המוליך חיטין לטוחן כותי או ע"ה, ואמרו "נטלתיו והנחתי אחרים תחתיה", (לשיטת הגמ' בסוגיין)? (יד.)

- א) נאמנים במיגו דאם את מאמינו שנטל תאמינו שנתן.
- ב) אינם נאמנים במיגו הנ"ל.
- ג) עם הארץ נאמן וכותי אינו נאמן.

15) לרבי יהודא ורבי שמעון דאמרי יש קנין לעכו"ם בארץ - מה דין פירותיו למעשרות? (טז.)

- א) חייבין מדאורייתא.
- ב) חייבין מהלכה.
- ג) פטורין לגמרי.

16) מי מהנזכרות להלן אינה חשודה, לדברי הכל, להחליף את עיסתו או את תבשילו של חבר? (טז.)

- א) פונדקית.
- ב) חמותו.
- ג) שכנתו.

הדרן עלך פרק מאכילין בס"ד פרק הלוקח פירות

17) איזו מהאפשרויות לא הוזכרה בגמרא לגבי יו"ט הסמוך לשבת לפניו או לאחריו וכן שני יו"ט

של גלויות, ושאלו למוכר על פירותיו ביום הראשון ואמר שמתוקנים הם, מה הם בשני? (יז.)

- א) לכו"ע צריך לשאלו שנית.
- ב) למ"ד שתי קדושות הן צריך לשאלו שנית.
- ג) אפילו למ"ד שתי קדושות הן אינו צריך לשאלו שנית.

18) האוכל פירותיו טבולין למעשר עני (פנ"מ) - מה חיובו? (יח.)

- א) במיתה.
- ב) בלאו.
- ג) לרבי אליעזר במיתה ולחכמים בלאו.

19) "הוציא להם מעשר שני מתוך ביתו ואמר להם: פדוי הוא" - מה דינו? (יח.)

- א) אינו נאמן לא על מעשר שני ולא על הראשון.
- ב) נאמן "בוודאי", גם על מעשר שני וגם על הראשון.
- ג) לגבי מעשר ראשון יתכן שיש מחלוקת רבי אליעזר וחכמים.

20) מה דין ההשתתפות עם הגוי ביום משתה שלו? (יט.)

- א) בכל גווני מותר, מפני דרכי שלום.
- ב) בכל גווני אסור, משום וקרא לך וגו'.
- ג) ביום משתה אסור.

21) הנכנס לעיר שאינה מוכרת לו ומצא בה סיעות בני אדם, ושאלם מי כאן נאמן וכו' אמר לו אחד: אני נאמן מתי לא נאמינו? (יט.-)

- א) כשאמרו לו בני הסיעה שהוא נאמן.
- ב) כשאמרו לו בני הסיעה בפניו שאינו נאמן.
- ג) כשאמרו לו בני הסיעה שלא בפניו שאינו נאמן.

הדרן עלך פרק הלוקח פירות פרק הלוקח מן הנחתום

22) האמוראים שנחלקו, אם ניתן להוכיח ממשנתנו שאין בחלה משום כל תאחר, באיזה אופן העמידו את דין המשנה? (כ.)

- א) רק בדמאי.
- ב) רק בוודאי.
- ג) בא"ה ובזה.

23) למי מהנזכרים להלן דין קדימה? (כ:)

- א) קדם חיובו בגורן.
- ב) נאמר בו "ראשית".
- ג) קדם בגורן ונאמר בו "ראשית".

24) באיזה מהדינים להלן זקוק המפריש גם לסיים את איזור חלות המעשר ולומר לכהן "עד כאן סיימתי"? (כא:)

- א) "הוה ליה מאה תאנים, חמשין רברבין וחמשין דקיקין וכו' נסב עשרה מן רברביא [למעשר ראשון] אית תמן חדא חולין וכו'".
- ב) "הוה ליה עשר תאנים, חמש רברבין וחמש דקיקין וכו' נסיב חד מן רברבתא, אית תמן כלשהוא חולין וכו'".
- ג) בתרריהו.

הלכות הירושלמי הלכות שמקורן בירושלמי

פסחים ב' - י"ג דמאי דף פ' - י"ב

הערות יתקבלו בכרבה אצל הרב אברהם ישעיה גרובים רחוב חטיבת הנגב 308/2 אשדוד מל: 533576 - 08.

עניני דיומא

המקור לשרוף החמץ לפי שש, מהירושלמי! נוהגים לגרר הכתלים מחמץ האם הווי ראייה מהירושלמי, או רק סמך? האם נשים בודקות לכתחילה או בדיעבד?

[פסחים ב' ע"ב] הכל נאמנין על ביעור חמץ אפי' נשים אפי' עבדים, ר' ירמיה בשם ר' זעירה לית כאן אפי' נשים, נשים עצמן הן נאמנות מפני שהן עצילות והן בודקות כל שהוא כל שהוא.

בית שהוחזק שלא בדקו המשכיר, ואמרו אשה או עבד או קטן אנו בדקנוהו הרי אלו נאמנים. שר"ע אור"ח סי' תל"ז ס"ד, וכמוס' פסחים ד' ע"ב ד"ה הימנאו, ורא"ש סי' ג', וכר"י, כתבו להטעם דנדקקה הוי דרבנן. "אכל אי הווי דלורייחא לא מיהמנינן להו משום דליכא טיכחא יתיחא ולכין דקדוק גדול כדמוכה כיושלאי שמפיש מפני שנקים עללניות הן" אצל המאירי בחידושו כחז וז"ל "ועקר הפירוש זה, לית כאן נשים כלומר לא הולכנן להשקיר דיקתון מטעם זה, שמתוך שהם עללניות בודקות כל שהן, ר"ל עושות מלאכתן כמתון ואינם טרודות בעסקים אחרים ובודקות כל שהן, ר"ל בכל כחן יפה יפה".

[פסחים יב ע"ב] אית תניי תניי עד שלא הגיע זמן ביעורו את מבערו בשריפה, משהגיע זמן ביעורו את מבערו בכל דבר, ואתיא כרבנן.

המנהג לשורפו, וטוב לשרפו ביום. הג"ה נסי' רמה ס"א, וכניאורי הגר"א כתב דהוא כר' יהודה דלף שכתבו המוס' מינו' לר"י א"י שריפה אלא לאחר שש, ושורפין קודם זמן איסורו, אינו מן החובה אלא מהמנהג ללא כהירושלמי ע"פ שיטת דש"י, ועי' חוס' ירו' בה' פסח. דלדכנס המנהג הוא כרבנן ע"פ הירושלמי.

[פסחים י"ג ע"א] רב אמר הוה ביתו חמץ צריך לבער, תניי א"ר שמעון בן אליעזר בצק שעשאו כופת בסל - או אהן כופת מאים היא.

נהגו לגרר הכתלים והכסאות שנגע בהם חמץ ויש להם על מה שיסמכו. טושי"ע חמ"צ ס"ו, וכטור כתב כשם הלאכין שמלאחי להם קמן מן הירושלמי וכנ"ח שם דהוה רק קמן ולא ראה גמורה, ועי' ברא"ש כפ' אלו עוכיין סי' ב.

דף היומי

המייסב בסעודה עם ת"ח, האם הווי חזקה לאיסורא, ולדמאי? מהיכן פסק הרמב"ם, שאסור לשלוח אפי' חבר לחבר פירות שאינם מתוקנים? מי משלם דמי ניקור גיד הנשה והחלב? מה הפירוש "מאכילו בידים", נותן לתוך פיו - או נותן בידו? האם שייך איסור דלפני עור בעכו"ם. האם הירושלמי מודה לבבלי בדין ברירה מדאורייתא?

[רמאי ט ע"ב] היא נאמן ואשתו אינה נאמנת לוקחין ממנו ואין מתארחין אצלו, אבל אמרו הרי כדר עם הנחש בכפיפה, אשתו נאמנת והוא אינו נאמן מתארחין אצלו ואין לוקחין ממנו אבל אמרו תבוא מאירה למי שאשתו נאמנת והוא אינו נאמן. תני